

[Villemoes.]

hørt paa de højtærede Ministre, og jeg har som mit Partis Ordfører faaet Ordet Kl. 11,14, og derfor agter jeg ikke at sige ret mange Ord ved denne Lejlighed.

Jeg er naturligvis efterhaanden blevet klar over, at de højtærede Ministre er ganske revnende ligeglade med, hvad vi fra Venstres Side — maaske ogsaa fra Oppositionens Side i det hele — mener eller ønsker. Man vil ikke tale ret meget med os om Sagerne. Man vil ikke, som det dog tidligere er blevet lovet, tage Hensyn til de givne Løfter om, at man vilde forhandle med Mindretallene, og saa maa man pardonere mig, at jeg i hvert Tilfælde tillader mig — naar man ikke vil forhandle — at udbede mig visse Oplysninger, Oplysninger, som man ikke kan blive fri for at give mig; vil man ikke give mig dem her, maa man give mig dem senere.

Vi havde engang troet, at da den forrige højtærede Handelsminister fik sin Afsked paa mere eller mindre graat Papir, var det den rette Mand, som kom til, den rette Mand paa den rette Plads. Nu er der gaaet Vinter og Vaar, men vi kører frem i akkurat de samme Slæbere, og der er ikke sket nogen Forandring paa dette Omraade.

Den højtærede Handelsminister indledede sine Ord til mig med at sige, at jeg havde været grovkornet. Jeg ved udmærket godt, at de nuværende kongelige danske socialdemokratiske Ministre er Mimoser, men jeg plejer dog ellers ikke at blive nævnt som en Mand, der taler grovkornet. Jeg kender socialdemokratiske Talere, der i den glade Oppositionstid for nogle Aar siden brugte andre Udtryk end dem, jeg har brugt. Men det er der ogsaa ikke noget at gøre ved; hvis den højtærede Minister er saa stor en Mimose, at han mener, jeg er grovkornet, kan jeg jo ikke gøre noget til at ændre dette. Men som Medlem af dette høje Ting, udpeget af mit Parti som Ordfører, formoder jeg dog, at jeg vel har Lov til at nævne de Løfter, som Ministeriet har brudt.

Jeg har i min Tale i Gaar paapeget det modsatte af det, den højtærede Minister nævnte. Den højtærede Minister sagde, at de tre Hovedformaal var opfyldt. Jeg har fremsat mit Syn paa denne Sag. Jeg mener ikke, at disse Formaal er opfyldt med den nuværende Lov — og jeg mener heller ikke, det er nogen Nødvendighed at faa disse Formaal opfyldt gennem Loven.

Den højtærede Minister svarede paa ganske enkelte af de Ting, jeg spurgte om.

Den højtærede Minister fortalte os, at nu var Valutakontorets Udgifter steget fra 1,7 Mill. Kr. — det Tal, jeg nævnte, og det sidste Tal, jeg har set — til 2,7 Mill. Kr., saa den højtærede Minister har altsaa haft en Udgift paa 1 Mill. Kr. ekstra til Lønninger paa Valutakontoret. Og jeg anførte, at for saa vidt som Danmarks Import-Attester skulde lyde paa 1 300 Mill. Kr., vilde den nye Afgift udgøre 3¼ Mill. Kr. Det Regnestykke er selvfølgelig rigtigt, men det er muligt, at vi ikke skal importere saa meget, og der er jo ogsaa noget, der ikke skal betales Afgift af; det skal jeg ikke hænge mig i. Alligevel tillader jeg mig at spørge den højtærede Minister: Hvorfor skal der være færre Attester i 1937 end i 1936? Skal der udstedes færre Valutaattester? Er det det, der er Grunden til, at den højtærede Minister mener, at mit Regnestykke var forkert? Kommer Varerne ind i Landet paa Attest, saa er Regnstykket jo i hvert Fald rigtigt.

Den højtærede Minister svarede mig ogsaa paa et Par parentetiske Bemærkninger om Valutakontorets Pressesekretær. Jeg ved da udmærket godt, at det er Kontorets Sekretær; jeg ved ogsaa, han var der, før den højtærede Minister kom i sit høje Embede. Men den højtærede Minister undlod at fortælle det høje Ting, hvad Presse-sekretærens Opgave er. Det hørte vi ikke et eneste Ord om. Han fik ikke for meget i Honorar, men vi fik ikke at vide, hvad han skulde bestille, og det spørger jeg altsaa om en Gang til.

Den højtærede Minister var vist ikke meget inde paa Spørgsmaalet Importerbegrebet. Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (P. Christensen) har takket den højtærede Minister, fordi vi nu skulde faa denne Sag afklaret. Jeg maa ogsaa mene, det er paa Tide. Her i det høje Ting har vi saa tidligt som i 1933 i vor Betænkning fra Landstingsudvalget bedt om at faa dette Begreb defineret, saaledes at man kunde forstaa det og kunde være tjent dermed. Udvalget her i Tinget gentog i 1934 enstemmigt sin Anmodning; vi omtalte Spørgsmaalet i November eller December 1935 ved Behandlingen af Loven, og den højtærede Minister er nu kommet saa vidt, at han i Bemærkningerne til Lovforslaget, der blev forelagt i Folketinget, under Omtalen af § 3 fortæller, at nu skal der blive taget fat paa Sagen. Vi lever altsaa i Haabet paa dette Omraade. Jeg haaber, at vi nu maa kunne se en Ende paa Sagen; vi spørger derom hvert Aar, vi faar at vide, at det skal nok komme, og nu har vi altsaa faaet